„Maak u daar maar geen zorg over, het is wel heel goed en lief van u om zóo aan ons te denken, maar laat dat maar weer aan mij over; dat is een zaak voor later. Voor het óógenblik is er.." — Hij brak zijn geestdriftig praten ineens af. — „Wat is er dan voor het oogenblik ? Wat ben je geheimzinnig ?" zei op ontroerden toon de oude vrouw, „je zal toch geen dwaasheden in je hoofd hebben gehaald, jongen ?" — Verward keken de moede oogen.

„Ja, misschien is het 'n dwaasheid," antwoordde Wim met een blijmoedigen glimlach, „u moet zelf maar oordeelen..."

Met verliet hij de kamer om te gaan zien of Guus klaar was. Ja, gewasschen en gepoetst en behoorlijk gekleed stond die te wachten. Het verschil met daareven was zóo groot, dat Wim ervan verschrikte ; zijn voorkomen herinnerde nu weer aan Guus uit den ouden tijd ; aan den alleraardigsten en knappen jonkman, die met zijn uiterlijk en omgangsmanieren nu letterlijk een ieder voor zich wist in te nemen.

Wim vroeg hem even te wachten, ging hem voor naar de huiskamer, waar de oude moeder wat nerveuzer dan anders opblikte toen de deur openging. Ze was ongerust geworden door Wim's woorden. Als verwachtend keek zij hem strak aan, en Wim zei haar nu, dat hij Guus voor vanavond uitgenoodigd had. — „Maar, maar . . . dat is verkeerd, jongen, dat is. . . ." stamelde ze afwerend.

Ze had echter geen tijd om den zin af te maken. Wim had Guus de kamer ingeleid, en bij het weerzien van haar kind, haar afgedwaalde kind, dat niets in zijn leven onbeproefd gelaten had om haar van zich te vervreemden, stond zij, de gebrekkige, op uit haar stoel, en met uitgebreide armen ontving ze hem, blozend in haar verrukking gelijk een jongmeisje, dat haar bruidegom ontvangt, en daarna snikkend van geluk.

Guus werd naast de moeder geplaatst, en er moest nu beproefd worden, vlotheid, een zekere goede stemming althans, te brengen in dit zonderlinge samenzijn. Want de afkeerigheid van Mevrouw Verheul en haar dochters was zoo maar niet overwonnen ; wat afgemeten eerst, en later wat bang of wel medelijdend spraken ze tot den vreemden gast, maar Wim en Fríts wisten een gemeenzamer toon in het gesprek te brengen, en Guus, de nog altijd innemende en gemakkelijk levende man van aardige manieren was het meest op zijn gemak van allen. Hij vertelde aan de aldoor maar vol verbazing toeluisterende moeder zijn avonturen, voor zoover dat dan mogelijk was, en bleek nog een even genoeglijke gast als vroeger, nu maar eenmaal weer de zorgen, al was het voor èen dag, van hem waren weggenomen ; nu hij gevoed en gekleed en gereinigd was, genoot hij weer van het oogenblik met een kinderlijke levenslust.

Onbevangen genoot hij van het oogenblik, zooals hij dat zijn heele leven had gedaan, maar toen Wim met klokslag twaalf zijn glas ophief om op het nieuwe jaar te drinken, was de zonderlinge bezoeker zoo ontroerd, dat de tranen hem over de wangen liepen, en hij zijn moeder beterschap beloofde.

De oude vrouw, die dit berouw al van zoovele honderden scènes kende, schudde maar eens het lieve hoofd, en antwoordde niet . . .

Guus heeft dan ook zijn belofte nooit gehouden, zoomin als eenige belofte in zijn leven. Maar èen waarachtig gelukkigen avond had de oude moeder, die in datzelfde jaar stierf, toch nog eenmaal gehad, met al hare kinderen om haar henen, — de goeden zoowel als de kwade, toch haar èigen kinderen ; — èen gelukkigen avond nog : den Oudejaarsavond.

JOB STEYNEN.

DE DUITSCHE ONDERZEEER IN AMERIKA.

Eenige nummers terug gaven wij reeds een foto van de Duitsche duikboot U. C. 5 die door de Engelschen in de Noordzee buitgemaakt was, en door Engeland aan Amerika werd uitgeleverd als propagandamiddel voor de groote oorlogsleening. Bovenstaande foto, die wij van onzen particulieren Amerikaanschen correspondent ontvingen, geeft echter al een heel merkwaardig beeld van het vervoer der boot door de straten van New York.

DE DUITSCHE ONDERZEEËR IN AMERIKA.

Nog een interessante foto van de Duitsche duikboot U. C. 5 onderweg naar het Centraalpark in New York, waar zij voor de inschrijvers op de oorlogsleening kosteloos te bezichtigen is. Zooals men ziet, werd het monster daarheen in gedeelten vervoerd. Onze foto geeft het vervoer van het middelste gedeelte.

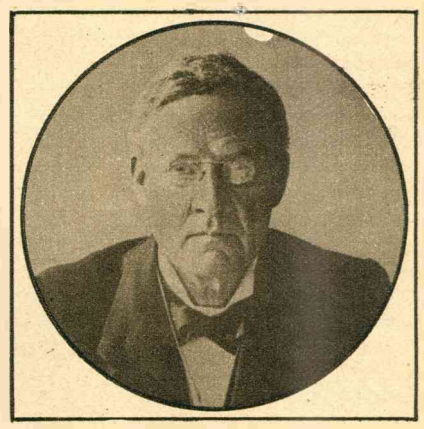

LORD RHONDDA,

de minister van het Engelsch voedings-middelen-departement. Hij verklaarde, dat de oplossing van het voedingsvraagstuk van het volk zelf afhangt, daarmede willende te kennen geven, dat het volk zich moest bezuinigen

JOSEPH CAILLAUX

de gewezen Fransche minister, die beschuldigd is van het in gevaar brengen van den Franschen staat.